Scrisori către un evanghelist

Scrisori către un evanghelist

Scrisoarea 1 - Lucrarea individuală

M-am preocupat foarte mult în ultimul timp şi cred că am avut un mare profit, din căutarea lucrării de evanghelizare, în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor; m-am gândit că n-ar fi o pierdere să-ţi prezint, ca unuia ocupat foarte mult cu această lucrare binecuvântată, câteva din gândurile care s-au prezentat minţii mele. Mă voi simţi cu mult mai liber scriindu-ţi în felul acesta, decât sub forma unui articol oficial.

În primul rând, am fost atins de simplitatea cu care lucrarea de evanghelizare s-a desfăşurat în timpurile primare. Atât de diferită de ceea ce se întâmplă în mijlocul nostru. Mi se pare că noi, oamenii moderni, suntem destul de mult stânjeniţi de reguli convenţionale - prea mult împiedicaţi de obiceiurile creştinismului. Suntem din păcate deficitari în ceea ce aş putea spune că se numeşte, elasticitate spirituală. Suntem capabili să gândim că pentru a evangheliza este nevoie de un dar special ; şi chiar acolo unde există un dar special, este nevoie de un aranjament şi o pregătire mare din partea omului. Atunci când vorbim despre a face lucrarea unui evanghelist, noi, în mare parte, avem în mintea noastră săli publice foarte mari, audienţe numeroase, pentru care există nevoia unui dar special şi a unei puteri în vorbire.

Acum, tu şi cu mine, credem cu rigurozitate că pentru a predica Evanghelia public, este nevoie de un dar special de la Capul Adunării; şi mai mult decât atât, credem în conformitate cu Efeseni 4:11, că Hristos a dat şi încă dă, "evanghelişti". Acest lucru este clar dacă vrem să fim călăuziţi de Scriptură. Dar găsesc în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor, că o parte a celei mai binecuvântate lucrări evanghelistice a fost făcută de persoane care nu erau deloc dăruite în mod special, dar care aveau o dragoste aprinsă pentru suflete şi un sens profund al valorii, importanţei lui Hristos şi al mântuirii Sale. Şi mai mult decât atât, găsesc în cei dăruiţi în mod special, chemaţi şi numiţi de Domnul Hristos ca să predice Evanghelia, o simplitate, libertate şi naturaleţe în felul de lucrare, ceea ce îmi doresc mult, atât pentru mine, cât şi pentru toţi fraţii mei.tra

Haideţi să privim puţin în Scriptură. Să luăm, de exemplu, acea scenă minunată din Ioan 1:36-45. Ioan îşi varsă inima, mărturisindu-L pe Isus: «Iată Mielul lui Dumnezeu!» Sufletul său a fost absorbit de gloriosul Subiect. Care a fost rezultatul? «Doi ucenici l-au auzit vorbind, şi L-au urmat pe Isus». Şi mai departe? «Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan şi L-au urmat.» Şi ce-a făcut el? «Acesta l-a găsit întâi pe fratele său, Simon, şi i-a spus: „Noi L-am găsit pe Mesia“ (care, tradus, înseamnă: Hristos). Şi l-a dus la Isus» Şi din nou «A doua zi, El a vrut să meargă în Galileea; şi Isus l-a găsit pe Filip şi i-a spus: „Urmează-Mă“... Filip l-a găsit pe Natanael şi i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela despre care au scris Moise în lege şi profeţii: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret...Vino şi vezi!“.

Iată, acestea sunt lucrurile după care tânjesc serios: această lucrare individuală, această insistenţă asupra primului om care îţi iese în cale, această găsire a propriului tău frate, şi aducerea lui la Isus. Cred că suntem deficitari în aceasta. Este destul de bine să aduni congregaţii şi să li te adresezi, pe măsură ce Dumnezeu îţi dă abilitatea şi oportunitatea. Nu aş scrie niciun cuvânt prin care să diminuez valoarea unei astfel de lucrări. Puteţi chiar să închiriaţi camere, săli şi teatre; puneţi afişe invitând oamenii să vină; nu lăsaţi niciun mijloc legal neîncercat, ca să răspândiţi Evanghelia. Căutaţi să ajungeţi la suflete cât puteţi de bine. Departe de mine să condamn pe oricine care caută să ducă mai departe lucrarea, în acest mod public.

Dar nu vă impresionează faptul că ne dorim mai mult lucrarea individuală? Mai mult confruntările personale private, serioase cu sufletele? Nu credeţi că dacă am avea mai mulţi Filipi, am avea mai mulţi Natanaeli? Dacă am avea mai mulţi Andrei, ar trebui să avem mai mulţi Simoni? Nu pot să nu cred aceasta. Într-un demers personal, este o putere uimitoare. Nu aţi observat adesea că după ce se termină o predică formală publică şi începe lucrarea personală apropiată, sufletele sunt atinse? Cum se face atunci, că există aşa de puţin din acestă ultimă lucrare? Nu-i aşa că se întâmplă adesea la predicile noastre publice, ca atunci când mesajul se termină, se cântă o cântare, se oferă un cuvânt de rugăciune şi toţi se risipesc fără să se facă vreo încercare de lucrare individuală? Acum nu vorbesc, luaţi seama, despre predicator - care nu are cum să ajungă la fiecare individ, ci la mulţimea de creştini care l-au ascultat. Ei au văzut că au intrat străini, s-au aşezat lângă ei; poate că au observat interesul lor, au văzut lacrimi curgând pe obraz; şi totuşi i-au lăsat să plece fără să facă niciun efort plin de dragoste ca să ajungă la ei, sau să continue lucrarea cea bună.

Fără îndoială se poate spune: „este mult mai bine să-I permitem Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să-şi continue lucrarea. Putem face mai mult rău decât bine. Mai mult, oamenilor nu le place să li se vorbească: vor privi aceasta ca pe o interpunere, şi vor fi îndepărtaţi”. Este o greutate considerabilă în toate acestea. Chiar le apreciez şi sunt sigur că faceţi aşa. Mă tem că oamenii nechibzuiţi comit gafe mari, deranjând intimitatea adâncă şi sfântă a sufletului. Este nevoie de tact şi înţelepciune; pe scurt, este nevoie de îndrumare spirituală directă pentru a putea fi în stare să te ocupi de suflete; să ştii cui să îi vorbeşti şi ce să îi spui.

Dar oare permiţând asta făcând-o în cea mai completă manieră posibil, ca şi o regulă, nu lipseşte ceva în legătură cu predicile noastre publice? Nu există cumva o dorinţă a acelui interes adânc, personal şi plin de dragoste pentru suflete, care se va exprima într-o mie de feluri şi care acţionează cu putere asupra inimii? Mărturisesc că adesea am fost îndurerat de ceea ce am observat în sălile noastre de predică. Străinii intră şi sunt lăsaţi să-şi găsească un loc acolo unde pot. Nimeni nu pare să se gândească la ei. Creştinii sunt acolo şi se vor mişca cu greu ca să le facă loc. Nimeni nu le oferă o Biblie sau o carte de cântări, iar când predica s-a terminat, sunt lăsaţi să plece aşa cum au venit; niciun cuvânt care să-i întrebe dacă le-a plăcut adevărul predicat; nici măcar o privire amabilă care ar putea câştiga încrederea şi ar invita la conversaţie. Dimpotrivă, este o rezervă rece care duce aproape la repulsie.

Toate acestea sunt foarte regretabile; şi poate îmi veţi spune că desenez o imagine prea colorată: măcar de ar fi aşa! Imaginea este totuşi prea adevărată. Şi ceea ce o face şi mai deplorabilă este dat de cei care ştiu că multe persoane frecventează sălile noastre de adunare cu sinceritate şi chiar doresc cu disperare să-şi deschidă inimile cuiva care le-ar putea oferi puţină consiliere spirituală, dar din timiditate, rezervă sau nelinişte, ei nu îndrăznesc să ia iniţiativă, ci se retrag în casele lor, în dormitoarele lor, singuri şi trişti, ca să plângă acolo în singurătate pentru că nimănui nu-i pasă de sufletele lor preţioase. Acum, sunt convins, că multe din aceste lucruri ar putea fi remediate, dacă acei creştini care frecventează adunările de evanghelizare, ar fi mai mult în căutarea sufletelor; dacă le-ar frecventa, nu atât pentru folosul lor personal, ci pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu în aducerea sufletelor la Isus.

Fără îndoială este foarte înviorător pentru creştini să audă Evanghelia predicată complet şi cu credinţă. Dar nu ar fi mai puţin înviorător, dacă ar fi interesaţi cu intensitate de întoarcerea sufletelor, şi de rugăciune serioasă către Dumnezeu pentru această problemă. De altfel, aceasta nu ar putea afecta bucuria personală, folosul acestora de a cultiva şi manifesta un interes viu şi iubitor pentru aceia care îi înconjoară, şi interesul, la încheierea adunării, da a ajuta pe oricine are nevoie şi doreşte să fie ajutat. Aceasta are un efect surprinzător asupra predicatorului, asupra predicii, asupra întregii adunări, atunci când creştinii care o frecventează sunt interesaţi şi îşi manifestă responsabilităţile înalte şi sfinte faţă de Hristos şi faţă de suflete. Aceasta împărtăşeşte un anumit ton şi creează o anumită atmosferă care trebuie simţită pentru a putea fi înţeleasă; dar odată simţită, nu te poţi dispensa de ea cu uşurinţă.

Dar din păcate, cât de des este altfel! Cât de rece, cât de plictisitor, cât de nespiritual este câteodată să vezi întreaga adunare că se risipeşte atunci când se termină predica! Niciun grup plin de dragoste nu se adună în jurul tinerilor întorşi sau a celor neliniştiţi şi întrebători. Creştinii cu experienţă au fost prezenţi; dar în loc să-şi păstreze un anumit timp în speranţa că Dumnezeu îi va folosi cu har, ca să vorbească cu cel care are nevoie, ei se grăbesc întotdeauna să plece ca şi cum ar fi o problemă de viaţă şi moarte, ca să ajungă acasă la o anumită oră.

Să nu presupuneţi că vreau să fac reguli pentru frăţietatea mea. Departe de adevăr. Eu, de departe, în cea mai liberă manieră posibil, exprim gândurile inimii mele unuia cu care am fost legat în lucrarea Evangheliei de mai mulţi ani. Sunt convins că lipseşte ceva. Am convingerea că niciun creştin nu are starea potrivită, dacă nu caută să aducă suflete la Hristos şi, pe acelaşi principiu nicio adunare de creştini nu este în starea potrivită, dacă nu are un duh de evanghelizare. Toţi ar trebui să fim în căutare de suflete; şi apoi ne putem odihni asiguraţi că vom vedea rezultate. Dacă suntem mulţumiţi să trecem de la o săptămână la alta, de la o lună la alta, şi de la un an la altul, fără să mişcăm un pai, fără nicio întoarcere, starea noastră trebuie să fie cu adevărat lamentabilă.

Cred că o să vă aud spunând: „Unde este Scriptura pe care ar fi trebuit s-o avem? Unde sunt multele citate din Evanghelii şi Fapte?” Ei bine, am însemnat câteva din gândurile care mi-au ocupat mintea o perioadă considerabilă de timp. Dar dacă doriţi, vă voi scrie o a doua scrisoare pe această temă. Între timp, fie ca Domnul, prin Duhul Sfânt să ne facă mai dornici în căutarea salvării sufletelor nemuritoare, în orice mod legitim. Fie ca inimile noastre să fie umplute cu dragostea adevărată pentru sufletele preţioase, şi atunci putem fi siguri că vom găsi mijloace şi resurse să ajungem la ele!

Scrisoarea 2 - Duhul Sfânt

Este un lucru în legătură cu subiectul nostru care mi-a stat mult timp pe inimă, şi anume importanţa intensă a cultivării unei credinţe serioase în prezenţa şi acţiunile Duhului Sfânt. Vrem să ne amintim întotdeauna, că noi nu putem face nimic, şi că Dumnezeu Duhul Sfânt poate face totul. Contează mult în măreaţa lucrare de evanghelizare, ca şi în toate celelalte, că aceasta este „nu prin voinţă, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, a spus Domnul oştirilor”. Semnificaţia fermă a acestui lucru ne face umili, dar totuşi plini de încredere şi de bucurie. Umili, pentru că nu putem face nimic; plini de încredere şi bucurie, pentru că Dumnezeu poate face totul. Mai mult, aceasta ar avea efectul să ne menţină foarte serioşi şi tăcuţi în lucrarea noastră - nu reci şi indiferenţi, ci calmi şi serioşi, ceea ce acum este de mare importanţă. Am fost foarte frapat de o remarcă făcută recent de un lucrător în vârstă, într-o scrisoare adresată unui nou intrat pe acest teren: „Exaltarea”, spune autorul „nu este putere, ci slăbiciune. Seriozitatea şi energia sunt de la Dumnezeu”.

Acest lucru este cel mai adevărat şi cel mai valoros. Dar mie îmi plac cele două fraze luate împreună. Dacă ar fi să le luăm separat, cred că am prefera-o pe ultima; şi din acest motiv sunt mulţi, mă tem, care ar privi drept „exaltare” un lucru pe care tu şi eu l-am considera „seriozitate şi energie”. Acum mărturisesc, îmi place o seriozitate pe un ton profund în lucrare. Nu înţeleg cum altfel poate fi un om, decât profund şi temeinic în seriozitatea sa, când realizează într-o oarecare măsură, cât de înfricoşătoare este veşnicia şi starea acelora care mor în păcatele lor. Cum este posibil pentru cineva să se gândească la un suflet nemuritor stând la un pas de iad şi fiind în orice moment în pericol de a fi împins acolo, şi să nu fie serios?

Dar acesta nu este exaltare. Ceea ce înţeleg eu prin exaltare este trezirea emoţiilor firii, scoaterea în evidenţă a unor eforturi ale firii, aşa cum sunt proiectate să lucreze asupra simţămintelor naturale - totul în ritm intens - toate acestea fiind pur şi simplu senzaţionale. Aceasta este fără valoare. Este trecător, şi nu numai atât, dar provoacă slăbiciune. Nu găsim nicăieri asta în lucrarea Domnului nostru binecuvântat sau a apostolilor Săi: şi încă câtă seriozitate! Câtă energie neobosită! Câtă tandreţe! Vedem o seriozitate care i-a însoţit, o energie care a permis cu greu un moment de odihnă sau înviorare şi o tandreţe care îi putea deplânge pe păcătoşii care nu se pocăiesc. Vedem toate acestea; dar fără exaltare. Într-un cuvânt, totul a fost roada Duhului Sfânt şi totul a fost spre gloria lui Dumnezeu. Ba mai mult, a fost întotdeauna calmul şi solemnitatea care vin din prezenţa lui Dumnezeu, şi încă aceea adâncă seriozitate care dovedeşte că starea serioasă a omului a fost conştientizată pe deplin.

Acum, frate drag, aceasta este exact ceea ce dorim, şi ceea ce ar trebui să cultivăm cu conştiinciozitate. Este un semn de îndurare să fii ţinut departe de orice exaltare firească şi în acelaşi timp, să fii corespunzător impresionat de mărimea şi solemnitatea lucrării. Astfel mintea va fi păstrată la un echilibru adecvat şi noi vom fi feriţi de tendinţa de a fi ocupaţi cu lucrarea noastră în principal pentru că este a noastră. Ne vom bucura că Hristos este mărit, şi sufletele sunt salvate, oricine ar fi instrumentul folosit.

M-am gândit mult în ultimul timp la acea vreme memorabilă, acum exact zece ani, când Duhul Sfânt a lucrat atât de minunat în provincia Ulster. Cred că m-am ales cu învăţăminte valoroase din ceea ce am observat atunci. Acestea au fost nişte vremuri de neuitat pentru cei care au avut privilegiul să fie martori oculari ai valului magnific de binecuvântare care s-a revărsat peste acel ţinut. Dar acum mă refer la el în legătură cu subiectul acţiunii Duhului. Nu am nicio îndoială că Duhul Sfânt a fost întristat şi împiedicat în anul 1859, prin amestecul omului. Îţi aminteşti cum a început acea lucrare, îţi aminteşti acea micuţă clădire a şcolii de pe marginea şoselei, unde se întâlneau doi sau trei bărbaţi, săptămână de săptămână, să-şi reverse inimile în rugăciune înaintea Domnului pentru ca El să-şi găsească plăcerea în înlăturarea morţii şi întunericului care domneau în jur, ca El să reînvie lucrarea Sa, să trimită lumina Sa şi adevărul Său cu putere transformatoare. Ştii cum au fost auzite şi cum s-a răspuns acestor rugăciuni. Tu şi cu mine am fost privilegiaţi să vedem aceste scene înviorătoare pentru suflet din provincia Ulster şi nu mă îndoiesc de faptul că amintirea lor îţi este la fel de proaspătă azi ca şi mie.

Ei bine, care era caracterul special al acelei lucrări, în etapele sale de început? Nu era în mod evident o lucrare a Duhului lui Dumnezeu? Nu a preluat şi a folosit El instrumentele cele mai nepotrivite şi neşlefuite, în concepţia gândirii umane, pentru îndeplinirea scopului Său plăcut? Ne amintim noi de stilul şi de caracterul intermediarilor folosiţi cu precădere în convertirea sufletelor? Nu erau ei în mare parte oameni „neînvăţaţi şi neştiutori”? Mai departe, nu ne putem noi aminti cu precizie faptul că a fost o organizare mai presus de toate aranjamentele umane şi rutina oficială? Au venit lucrători de pe câmp şi din fabrică, să se adreseze audienţei numeroase; şi am văzut sute de oameni

sorbind cuvintele de pe buzele oamenilor care nu puteau vorbi cinci cuvinte cu o gramatică corectă. Pe scurt, valul puternic de viaţă spirituală s-a revărsat asupra noastră, şi a măturat, pe moment, o mulţime de mecanisme umane, ignorând toată autoritatea omului în lucrurile lui Dumnezeu şi în servirea lui Hristos.

Acum ne putem bine aminti, că lucrarea glorioasă a progresat atât timp cât Duhul Sfânt a fost prezent şi a fost onorat; şi pe de altă parte, în proporţia în care omul a intervenit, dându-şi o importanţă activă asupra domeniului Duhului Sfânt, lucrarea a fost împiedicată şi zdrobită. Am văzut adevărul acesta ilustrat în nenumărate cazuri. A fost făcut un mare efort pentru a face apa vie să curgă pe albiile oficiale şi denominaţionale, şi Duhul Sfânt nu a permis aceasta. Mai mult, se manifesta în multe direcţii o dorinţă puternică, de a face capital sectar din mişcarea binecuvântată şi aceasta i-a displăcut Duhului Sfânt.

Şi asta nu a fost tot. Lucrarea şi lucrătorii au fost adulaţi în toate felurile. Cazuri de convertire care erau judecate a fi „izbitoare”, îşi croiau drum peste hotare şi li se făcea publicitate în publicaţii locale. Călătorii şi turiştii din toate părţile vizitau aceste persoane, notau cuvintele lor şi transmiteau rapoarte la marginile pământului. Multe biete creaturi, care trăiseră până atunci în obscuritate, necunoscute şi neobservate, se găseau dintr-o dată, subiecte ale interesului celor bogaţi, nobili şi ale publicului larg. Preoţii şi presa proclamau spusele şi faptele lor, şi aşa cum era de aşteptat, şi-au pierdut complet echilibrul. Pungaşii şi ipocriţii abundau peste tot. A devenit o mare calitate să ai o experienţă ciudată sau extravagantă de povestit, un vis remarcabil sau o viziune de relatat. Şi chiar unde acest nerecomandat fel de a acţiona nu a sfârşit prin a produce pungăşie şi ipocrizie, tinerii convertiţi au devenit încrezuţi, prividu-i cu o doză de dispreţ pe vechii creştini, sau pe cei care nu fuseseră convertiţi după moda lor ciudată - „izbiţi”, aşa cum se spunea.

În plus, câteva personaje remarcabile - bărbaţi cu o notorietate extraordinară, care păreau să fie convertiţi, au fost transportaţi din loc în loc şi afişaţi pe diferite străzi; mulţimile se adunau să-i vadă şi să-i audă spunându-şi povestea; poveste care era foarte frecvent un detaliu dezgustător de imoralităţi şi excese care nu ar fi trebuit pomenite niciodată. Mai mulţi astfel de oameni remarcabili au clacat ulterior şi s-au întors la vechile practici cu o ardoare crescută.

Am fost martor al unor astfel de lucruri, în mai multe locuri. Cred că Duhul Sfânt a fost întristat şi împiedicat, şi de aceea lucrarea a fost distrusă. Sunt cu totul convins de acest lucru şi din acest motiv cred că ar trebui să căutăm cu sinceritate să onorăm Duhul Sfânt, să ne sprijinim pe El în toată lucrarea noastră, să-L urmăm acolo unde ne conduce, nu să alergăm înaintea Lui. Lucrarea Sa va dura: „Tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna”. „El este Creatorul tuturor lucrărilor de pe pământ”. Amintirea acestor lucruri ne va păstra mintea bine echilibrată. Există un mare pericol pentru tinerii lucrători, acela de a se entuziasma în privinţa lucrării lor, a predicii lor, a darurilor lor, încât pierd din vedere pe Însuşi Stăpânul binecuvântat. Mai mult, pot face din predică un scop, în loc de un mijloc. Aceasta merge rău de fiecare dată. Îi răneşte pe ei înşişi şi dăunează lucrării lor.

În momentul în care fac din predică un scop, sunt în afara voii minţii lui Dumnezeu, al cărui scop este să-L glorifice pe Hristos; şi sunt în afara voii inimii lui Hristos, al cărui scop este salvarea sufletelor şi binecuvântarea completă a Adunării Sale. Dar când Duhului Sfânt îi revine locul care I se cuvine, unde El este prezent şi crezut corespunzător, totul va fi corect. Nu vor fi exaltări ale omului, autoimportanţa pripită, paradă a roadelor muncii, nicio emoţie. Totul va fi liniştit, calm, adevărat şi neprefăcut. Va fi o dependenţă simplă, sinceră, serioasă şi răbdătoare de Dumnezeu. Eul va fi în umbră, Hristos va fi preamărit.

Îmi amintesc adesea o propoziţie de-a ta. Îmi amintesc că mi-ai spus odată: „Cerul va fi cel mai bun şi sigur loc pentru a afla rezultatele lucrării”. Acesta este un cuvânt folositor pentru toţi lucrătorii. Mă înfior când văd slujitori în Numele lui Hristos, apărând în ziare cu aluzii măgulitoare la munca şi roadele lor. Bineînţeles că cei care scriu asemenea articole ar trebui să se gândească la ceea ce fac, ar trebui să ia în considerare faptul că poate pledează chiar pentru lucrul pe care ar dori să-l vadă umilit şi atenuat. Sunt pe deplin convins că drumul tăcut, umbrit, retras este cel mai sigur pentru lucrătorul creştin. Aceasta nu îl va face mai puţin doritor, ci dimpotrivă. Nu îi va bloca energia, ci o va creşte şi intensifica. Ferească Dumnezeu ca tu sau eu să scriem o singură frază sau chiar o propoziţie care ar putea tinde pe departe să descurajeze sau să împiedice un singur lucrător în toată via lui Hristos. Nu, nu este momentul pentru ceva de acest fel. Vrem să vedem lucrătorii Domnului serioşi în toate privinţele; dar credem cu siguranţă, că seriozitatea adevărată va rezulta din dependenţa absolută de Dumnezeu Duhul Sfânt.

Priveşte cât de mult m-am întins! Şi totuşi nu m-am referit la pasajele din Scriptură din ultima scrisoare. Ei bine, preaiubitul meu în Domnul, mă adresez unuia familiar cu Evangheliile şi cu Faptele Apostolilor şi care de aceea ştie că Însuşi Marele Lucrător şi toţi aceia care au căutat să calce pe urmele binecuvântate ale paşilor Săi, posedau şi onorau pe Duhul Sfânt ca pe Acela prin care urmau să fie făcute toate lucrările lor.

Trebuie ca pentru moment să închei dragul meu frate şi părtaş în lucrare; fac aceasta cu o inimă plină, încredinţându-te în duh, suflet şi trup, Acelui care ne-a iubit şi ne-a spălat de păcatele noastre în însuşi sângele Său, şi care ne-a chemat la onorata poziţie de lucrători în câmpul Evangheliei Sale. Fie ca El să te binecuvânteze din belşug, pe tine şi pe ai tăi, făcându-te folositor de o mie de ori mai mult!

Scrisoarea 3 - Cuvântul lui Dumnezeu

Există un alt punct strâns legat de subiectul ultimei mele scrisori şi anume, locul pe care îl ocupă Cuvântul lui Dumnezeu în lucrarea de evanghelizare. În ultima mea scrisoare, aşa cum sigur îţi aminteşti, m-am referit la lucrarea Duhului Sfânt şi importanţa imensă de a-I oferi Lui locul cuvenit. Nu mai este nevoie să spun, cât de extrem de precis este legat Cuvântul lui Dumnezeu de acţiunea Duhului Sfânt. Ambele sunt legate inseparabil în acele cuvinte memorabile ale Domnului nostru către Nicodim - cuvinte atât de puţin înţelese - şi din nefericire greşit aplicate: „Dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Şi tu şi eu credem cu tărie că în pasajul de mai sus, Cuvântul este reprezentat de imaginea „apei”. Slavă Domnului, noi nu suntem dispuşi să dăm nici un fel de credit absurdităţii ritualului renaşterii prin botez. Noi suntem deplin convinşi că nimeni nu a primit, nu va primi, şi nici nu va putea primi viaţă prin botezul cu apă. Că toţi cei care cred în Hristos trebuie să fie botezaţi, admitem în întregime; dar acesta este un lucru total diferit de greşeala fatală care substituie o regulă cu moartea ispăşitoare a lui Hristos, puterea regeneratoare a Duhului Sfânt şi virtuţile dătătoare de viaţă ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu îţi voi irosi timpul combătând aceste greşeli, ci presupun că eşti de acord cu mine când gândesc că atunci când Domnul nostru vorbeşte despre a fi„născut din apă şi Duh”, se referă la Cuvânt şi la Duhul Sfânt.

Astfel, Cuvântul este marele instrument care trebuie folosit în lucrarea de evanghelizare. Multe pasaje din Sfânta Scriptură stabilesc acest lucru cu o aşa claritate şi hotărâre, încât să nu lase loc pentru dispute. În Iacov 1:18 citim: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”. Din nou, în 1. Petru 1:23, citim „Fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna”. Trebuie să citez tot pasajul datorită imensei sale importanţe în legatură cu subiectul nostru: „Pentru că orice carne «este ca iarba şi toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat şi floarea a căzut; dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate». Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit”.

Această ultimă propoziţie are o valoare de nespus pentru evanghelist. Ea îl leagă, în cel mai deosebit mod, de Cuvântul lui Dumnezeu ca instrument, singurul şi autosuficientul instrument, care trebuie să fie folosit în această lucrare glorioasă. Evanghelistul trebuie să dăruiască Cuvântul oamenilor, şi cu cât îl dăruieşte mai simplu, cu atât mai bine. Apa pură ar trebui să curgă dinspre inima lui Dumnezeu către inima păcătosului, fără să primească nicio nuanţă de la canalul prin care curge. Evanghelistul trebuie să predice Cuvântul; şi trebuie să-l predice în dependenţă simplă de puterea Duhului Sfânt. Acesta este adevăratul secret al succesului în predicare.

Dar în timp ce îndemn la acest aspect important în lucrarea predicării - şi nu cred că poate fi îndeajuns de subliniat - sunt într-adevăr foarte departe de gândul că evanghelistul ar trebui să dea o cantitate de adevăr ascultătorilor săi. Consider aceasta ca fiind o foarte mare greşeală. El ar trebui să lase asta în seama învăţătorului sau a păstorului. Deseori mă tem că foarte mult din predica noastră ţinteşte peste capetele oamenilor, datorită faptului că noi căutăm să dezvăluim adevărul în loc să ajungem la suflete. Ne odihnim satisfăcuţi poate, că am avut o intervenţie foarte clară şi puternică, o expunere foarte interesantă şi instructivă a Scripturii, ceva foarte valoros pentru oamenii lui Dumnezeu; dar ascultătorul neconvertit a stat nemişcat, neatins, neimpresionat. Nu a fost nimic pentru el. Vorbitorul a fost mai ocupat cu mesajul său, decât cu păcătosul - mai absorbit de subiectul său, decât de suflet.

Sunt deplin convins că aceasta este o greşeală serioasă, şi încă una în care toţi - cel puţin eu - suntem foarte capabili să cădem. O deplâng adânc şi doresc cu sinceritate să o corectez. Mă întreb dacă chiar această greşeală nu poate fi văzută ca adevăratul secret al lipsei noastre de succes. Dar poate nu ar trebui să spun „lipsa noastră” ci „lipsa mea”. Nu cred - atât cât ştiu despre slujba ta - că eşti vinovat exact de greşeala la care mă refer acum. Pentru aceasta, oricum, tu însuţi vei fi cel mai bun judecător. De un lucru sunt însă sigur, şi anume că cel mai de succes evanghelist este cel care are privirea îndreptată asupra păcătosului, care are inima aplecată spre salvarea sufletelor, cel pentru care dragostea pentru sufletele preţioase ajunge aproape o pasiune. Nu omul care răspândeşte cea mai mare cantitate de adevăr, va avea cele mai multe peceţi pentru slujba sa, ci omul care tânjeşte după suflete.

Afirm toate acestea, ia seama, în concordanţă deplină şi clară cu aspectul cu care am început această scrisoare, şi anume, Cuvântul este marele instrument în lucrarea convertirii sufletelor. Acest lucru nu trebuie pierdut din vedere niciodată şi nici subestimat. Nu contează ce instrument este folosit pentru a face o brazdă, ce formă îmbrăcă Cuvântul sau prin ce mijloc este exprimat; doar prin „Cuvântul adevărului” sufletele sunt salvate.

Toate aceste lucruri sunt adevăruri divine şi ar trebui să le purtăm mereu în mintea noastră. Oare nu vedem deseori că anumite persoane care predică Evanghelia, în special dacă fac acest lucru o perioadă mai îndelungată într-un singur loc, că sunt capabile cu uşurinţă să părăsească domeniul evanghelistului - binecuvântat domeniu!- pentru cel al învăţătorului? Acest lucru îl critic aspru şi îl deplâng din suflet. Ştiu că am greşit şi eu în felul acesta şi îmi deplâng greşeala. Îţi scriu în libertatea deplină a dragostei; Dumnezeu a adâncit în sufletul meu semnificaţia vastei importanţe a predicării Evangheliei cu seriozitate. Nu desconsider - Dumnezeu să ma ferească de aşa ceva - lucrarea unui învăţător sau a unui păstor. Cred că oriunde este o inimă care Îl iubeşte pe Hristos, aceasta va fi încântată să hrănească şi să îngrijească mieii şi oiţele preţioase din turma lui Hristos, aceea turmă pe care a răscumpărat-o cu propriul Său sânge.

Dar oile trebuie adunate înainte de a fi hrănite; şi cum să fie adunate decât prin predicarea cu seriozitate a Evangheliei? Este marea însărcinare a evanghelistului să se ducă pe munţii întunecaţi ai păcatului şi greşelii, să sune din trompeta Evangheliei şi să adune oile; şi sunt convins că el va încheia în cel mai bun mod această lucrare, nu prin expunerea elevată a adevărului, nu prin seminarii, fie ele valoroase şi instructive, nu prin minunata decoperire a adevărului profetic, dispensaţional, sau doctrinar - foarte preţios şi important la locul potrivit - ci printr-o atitudine fierbinte, atentă, serioasă faţă de sufletele nemuritoare, prin vocea care atenţionează, chemarea solemnă, credinţa în dreptate, cumpătare, şi judecata care va veni - prezentarea morţii şi a judecăţii, realităţile înspăimântătoare ale eternităţii, iazul de foc şi viermele care nu moare.

Pe scurt, mă impresionează că vrem predicatori pentru trezire. Sunt de acord că există atât învăţarea Evangheliei, ca şi predicarea ei. De exemplu, îl văd pe Pavel învăţând Evanghelia în Romani 1 - 8, aşa cum îl găsesc predicând Evanghelia în Fapte 13 sau 17. Aceasta este de cea mai mică importanţă, atâta timp cât există ceea ce numim „suflete exersate” prezente la predicile noastre publice, care au nevoie de o Evanghelie emancipată - o Evanghelie a învierii, completă, limpede, elevată.

Dar admiţând toate acestea, cred totuşi că pentru o evanghelizare de succes nu este nevoie atât de mult de o mare cantitate de adevăr, ci de o dragoste intensă pentru suflete. Priviţi-l pe marele evanghelist George Whitefield. Care credeţi că era secretul succesului său? Fără îndoială că ai citit predicile sale tipărite. Ai găsit oare o mare cantitate de adevăr în ele? Mă îndoiesc! Trebuie să mărturisesc că am fost uimit să văd chiar contrariul! Dar oh! Era ceva în Whitefield la care tu şi cu mine tânjim să cultivăm. Era o dragoste arzătoare pentru suflete, o sete pentru salvarea lor, o luptă puternică cu conştiinţa lor, o atitudine îndrăzneaţă, serioasă, faţă-în-faţă cu oamenii şi cu căile lor trecute, cu starea lor prezentă, şi cu soarta lor viitoare.

Acelea erau lucrurile care aparţineau lui Dumnezeu şi pe care El le binecuvânta şi aşa va fi şi în continuare. Sunt convins - scriu asta sub ochii lui Dumnezeu - că dacă inimile noastre sunt aplecate spre salvarea sufletelor, Dumnezeu ne va folosi în aceea glorioasă şi divină lucrare. Dar pe de altă parte, dacă ne abandonăm influenţelor vestejite ale unui fatalism rece, fără inimă şi fără Dumnezeu, dacă ne mulţumim cu o declaraţie formală şi oficială a Evangheliei - un foarte trist fel de acţiona, dacă, pentru a folosi o fraza vulgară, predica noastra este pe principiul „take it or leave it”(dacă vrei bine, daca nu vrei iarăşi bine!), ne întrebăm de ce nu vedem convertiri? Minunea ar fi dacă am vedea vreuna.

Nu! Eu cred că vrem să privim cu seriozitate la acest mare subiect practic. Acesta cere o atenţie solemnă şi obiectivă a tuturor celor care sunt angajaţi în lucrare. Există pericole şi conflicte de opinii pe toate părţile. Dar nu pot concepe cum un bărbat creştin poate fi satisfacut prin eschivarea de responsabilitatea căutării de suflete. El poate spune: „nu sunt un evanghelist; nu este felul meu; eu sunt mai mult învăţător, sau păstor”. Ei bine, înţeleg asta; dar poate să-mi spună cineva că un învăţător sau păstor nu trebuie să tânjească după suflete? Nu pot

admite asta nici pentru un moment!

Mai mult, nu contează deloc care este darul unui om sau chiar dacă are vreun dar; el poate şi trebuie să cultive o dorinţă stăruitoare pentru salvarea sufletelor. Ar fi corect să treci pe lângă o casă incendiată fără să avertizezi, chiar dacă nu eşti pompier? Nu ar trebui noi să căutăm să salvăm un om care se îneacă, chiar dacă nu deţinem comanda unei bărci de salvare? Care persoană în toate minţile ar face un lucru atât de monstruos? Deci în privinţa sufletelor nu este nevoie atât de un dar sau de o cunoaştere a adevărurilor necesare, cât de o dorinţă adâncă şi serioasă după suflete - un simţământ pătrunzător al pericolului în care se află şi o dorinţă pentru salvarea lor.

Scrisoarea 4 - Rugăciunea

Atunci când am început să-ţi scriu prima scrisoare, nu m-am gândit că ar trebui să extind seria scrisorilor mele până la cea de-a patra. Cu toate acestea, subiectul este unul de mare interes pentru mine şi aş dori ca, în continuare, să ating foarte pe scurt încă două sau chiar trei puncte.

În primul rând, simt profund lipsa unui duh de rugăciune din partea noastră în susţinerea lucrării de evanghelizare. Am atins subiectul lucrării Duhului Sfânt şi de asemenea al locului pe care trebuie să îl aibă întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, dar ceea ce mă surprinde este faptul că suntem foarte deficitari în privinţa rugăciunii fierbinţi, perseverente şi făcute cu credinţă. Acesta este adevăratul secret al puterii. „Noi", spuneau apostolii, „vom stărui în rugăciune şi în slujirea Cuvântului" (Fapte 6:4).

Iată care este ordinea: „rugăciune şi slujirea Cuvântului". Rugăciunea ne aduce puterea lui Dumnezeu şi acesta este ceea ce ne dorim; nu este puterea elocvenţei, ci puterea lui Dumnezeu şi aceasta se poate obţine doar aşteptându-l pe El. „El dă tărie celui obosit şi măreşte puterea celui lipsit de puteri. Tinerii vor fi storşi de puteri şi vor obosi şi bărbaţii tineri se vor împiedica şi vor cădea, dar cei care se sprijină pe Domnul îşi vor înnoi puterea; se vor înălţa pe aripi ca vulturii; vor alerga şi nu-şi vor pierde puterea; vor umbla şi nu vor obosi." (Isaia 40:29-31).

Mi se pare că suntem mult prea mecanici în lucrare, dacă mă pot exprima în felul acesta. Este prea mult, din ceea ce aş numi, a trece printr-un serviciu. Mă tem că unii dintre noi stau mai mult pe picioare decât pe genunchi, mai mult într-un vagon de tren decât în cameră, mai mult pe drum decât în sanctuar, mai mult înaintea oamenilor decât înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta nu va merge niciodată. Este imposibil ca predicarea noastră să fie marcată de putere şi încununată cu rezultate, dacă eşuăm în a-L aştepta pe Dumnezeu. Priviţi la Însuşi binecuvântatul Stăpân, la măreţul Lucrător; priviţi cât de des Îl gasim în rugăciune: la botezul Său, la transfigurarea Sa, înainte de numirea şi trimiterea în lucrare a celor doisprezece. Pe scurt, din nou şi din nou Îl găsim pe Cel binecuvântat într-o atitudine de rugăciune. O dată, El se trezeşte cu mult înainte de începutul zilei pentru a se dedica rugăciunii. Altă dată, petrece întreaga noapte în rugăciune, pentru că petrecuse ziua în lucrare.

Ce exemplu pentru noi! Ce bine ar fi să-L urmăm! Ce bine ar fi să cunoaştem puţin mai bine ce înseamnă să agonizezi în rugăciune! Cât de puţin cunoaştem aceasta! Vorbesc despre mine însumi. Mi se pare că uneori suntem atât de ocupaţi cu întâlnirile de predicare, că nu mai avem timp pentru rugăciune, nu mai este timp pentru rugăciunea din cămăruţă, nu mai este timp pentru a fi singuri cu Dumnezeu. Intrăm într-un fel de spirală a lucrării publice. Ne grăbim din loc în loc, din întâlnire în întâlnire într-o stare sufletească lipsită de rugăciune şi de roadele ei. Ne mirăm oare că rezultatele sunt atât de puţine? Cum ar putea să fie altfel, dacă eşuăm atât de mult în aşteptarea lui Dumnezeu? Noi nu putem converti suflete, Dumnezeu singur poate să facă lucrul acesta şi dacă mergem înainte fără a-L aştepta pe El, dacă permitem predicării publice să înlocuiască rugăciunea personală, putem fi siguri că predicarea noastră va fi fără roade şi fără valoare. Trebuie într-adevăr să ne dedicăm rugăciunii, dacă dorim să avem succes în „slujirea Cuvântului".

Aceasta nu este totul. Nu numai că ne lipseşte practica sfântă şi binecuvantată a rugăciunii personale. Aceasta este, din nefericire, mult prea adevărat, aşa cum am spus. Dar există ceva mai mult decât atât. Eşuăm în întâlnirile publice pentru rugăciune. Importanta lucrare de evanghelizare nu este amintită suficient în întâlnirile de rugăciune. Nu este adusă înaintea lui Dumnezeu în mod constant, cu stăruinţă şi cu claritate în întâlnirile noastre publice. S-ar putea ca ea să fie introdusă, într-o manieră formală, şi apoi uitată. Într-adevăr, simt că este o mare lipsă de perseverenţă şi dorinţă aprinsă în întâlnirile de rugăciune în general, nu numai în legătură cu lucrarea de evanghelizare, ci şi în legătură cu alte subiecte. În mod frecvent se manifestă mult formalism şi slăbiciune. Nu părem bărbaţi determinaţi, insistenţi; ne lipseşte duhul văduvei din Luca 18 care l-a învins pe judecătorul nedrept prin simpla forţă a insistenţei sale. Se pare că uităm că Dumnezeu doreşte să fie întrebat şi că El îi răsplăteşte pe cei care-L caută cu sârguinţă.

Nu este de niciun folos să spunem: „Dumnezeu poate lucra şi fără mijlocirea noastră fierbinte; El Îşi va împlini scopurile Sale; El îi va aduna pe toţi ai Lui." Ştim cu toţii lucrul acesta, dar mai ştim de asemenea că Cel care a stabilit sfârşitul, a stabilit şi mijloacele, iar dacă eşuăm în a-L aştepta, El îi va chema pe alţii să facă lucrarea Lui. Lucrarea va fi făcută, fără îndoială, dar noi vom pierde demnitatea, privilegiul şi răsplata lucrului pentru El. Este aceasta de puţină importanţă? Este de puţină importanţă să fii deposedat de privilegiul scump de a fi împreună lucrător cu Dumnezeu, de a avea comuniune cu El în binecuvântata lucrare pe care El o desfăşoară? O, cât de puţin preţuim lucrul acesta! Şi totuşi îl preţuim. Puţine sunt lucrurile în care putem gusta mai deplin acest privilegiu aşa cum o facem în rugăciunea fierbinte făcută împreună. Aici fiecare sfânt se poate alătura, aici toţi pot spune „amin" din toată inima. Nu toţi sunt predicatori, dar toţi se pot ruga, toţi se pot uni în rugăciune, toţi pot avea părtăşie.

Şi nu crezi oare că acolo unde adunarea este atrasă în rugăciune fierbinte pentru Evanghelie şi pentru salvarea sufletelor, nu există întotdeauna un izvor de binecuvântare reală şi profundă? Am experimentat lucrul acesta şi este întotdeauna o sursă de mângâiere de nedescris, de bucurie şi de încurajare, să văd adunarea înflăcărată pentru rugăciune, deoarece atunci, sunt sigur că Dumnezeu va revărsa binecuvântări fără număr.

Mai mult, atunci când este cazul, când duhul acesta minunat atinge întreaga adunare, poţi fi sigur că nu vor fi probleme în legătură cu ceea ce este se numeşte „responsabilitatea predicării". Nu mai contează cine face lucrarea, atât timp cât este făcută cât se poate de bine. Dacă adunarea Îl aşteaptă pe Dumnezeu în mijlocire fierbinte pentru progresul lucrării, nu se va mai pune problema celui care face predicarea, având în vedere că Hristos este predicat şi sufletele sunt binecuvântate.

Mai există un lucru care m-a preocupat în mod deosebit în ultimul timp, şi anume, felul în care ne ocupăm de noii convertiţi. Cu siguranţă că este mare nevoie de grijă şi de atenţie, ca să nu fim găsiţi dând credit la ceea ce nu este deloc lucrarea adevărată a Duhului Sfânt. Există un

mare pericol aici. Duşmanul caută dintotdeauna să introducă materiale contrafăcute în adunare, ca să poată întina mărturia şi să discrediteze adevărul lui Dumnezeu.

Toate aceste lucruri sunt foarte adevărate şi necesită întreaga noastră atenţie. Dar nu ţi se pare că, de multe ori, îi tratăm cu răceală pe noii convertiţi folosind un stil rigid şi exclusivist? Oare nu manifestăm adesea o atitudine de respingere prin comportamentul nostru? Aşteptăm ca tinerii creştini să ajungă la un standard de cunoaştere, care nouă ne-a luat ani de zile pentru a-l atinge. În plus, câteodată îi supunem unui interogatoriu, care are doar scopul de a-i necăji şi a-i încurca.

Cu siguranţă lucrul acesta nu este corect; Duhul lui Dumnezeu nu va crea absolut niciodată repulsie, confuzie sau perplexitate unui suflet scump care îşi pune întrebări. Nu ar fi niciodată după mintea şi inima lui Hristos ca să îngheţe duhul celui mai slab miel din turma câştigată prin propriul Său sânge. El doreşte ca noi să-i conducem uşor şi tandru: să-i mângâiem, să-i hrănim şi să-i preţuim în conformitate cu profunzimea dragostei inimii Sale. Este mare lucru să ne deschidem inimile, ca să discernem şi să apreciem lucrarea lui Dumnezeu în suflete neîmpiedicând-o punând mofturile noastre mizerabile ca pietre de poticnire în calea lor. Avem nevoie de călăuzire şi ajutor divin în privinţa aceasta ca în oricare alt aspect al lucrării noastre. Dar binecuvântat fie Dumnezeu, El este suficient pentru aceasta ca şi pentru oricare alt lucru. Haideti să-L aşteptăm pe El, să ne alipim de El, să luăm din comoara Sa nelimitată pentru fiecare caz în parte, pentru nevoia fiecărei clipe. El nu va dezamăgi niciodată o inimă dependentă, care aşteaptă şi care e plină de încredere.

Trebuie să închei acum această serie de scrisori. Cred că am atins cele mai multe, dacă nu chiar toate punctele la care m-am gândit. Sper să ai în vedere că, în toate scrisorile acestea, am notat în mod simplu gândurile mele cu cea mai mare libertate posibilă şi în toată intimitatea unei prietenii frăţeşti adevărate. Nu am scris o tratat formal, ci mi-am vărsat inima unui prieten drag şi unui tovarăş de jug. Lucrul acesta trebuie avut în vedere de toţi cei care vor citi aceste scrisori.

Fie ca Dumnezeu să te binecuvinteze şi să te ţină. Fie ca El să încununeze lucrările tale cu binecuvântările Sale bogate şi minunate. Fie ca El să te păzească de orice lucrare rea şi să te păstreze pentru Împărăţia Sa eternă.

Scrisoarea 5 - Tractatele

Se pare că trebuie să iau din nou stiloul în mână, pentru a-ţi scrie în legătură cu anumite subiecte legate de lucrarea de evanghelizare, care m-au preocupat în ultimul timp. Există trei sfere diferite ale lucrării, care mi-aş dori să aibă o importanţă mai mare pentru noi. Acestea sunt: depozitul de tractate, predicarea Evangheliei şi şcoala duminicală.

M-a izbit faptul că Domnul trezeşte atenţia referitor la importanţa depozitului de tractate, ca fiind o unealtă valoroasă în lucrarea de evanghelizare; mă întreb însă dacă noi, de partea aceasta a Atlanticului, suntem în adevăr interesaţi de acest subiect. Cum adică? Şi-au pierdut oare cărţile şi tractatele valoarea şi interesul în ochii noştri? Oare greşeala nu se găseşte în felul în care administrăm depozitele de tractate? Se pare că minţii mele îi scapă ceva în legătură cu acest subiect.

Mi-ar plăcea să văd un depozit bine condus în fiecare oraş important. Prin „bine condus” mă refer la un depozit ridicat şi administrat ca pe un serviciu adus direct Domnului, în dragoste adevărată pentru suflete, un interes profund pentru răspândirea adevărului şi în acelaşi timp, un fel sănătos de a conduce o afacere. Am cunoscut câteva depozite care au falimentat datorită nepriceperii în afaceri a celor responsabili, care deşi persoane sincere şi bine intenţionate, erau nepotrivite pentru a conduce o afacere. Pe scurt, erau oameni în a căror mâini, orice altă afacere s-ar fi dus de râpă. De exemplu, am vizitat unele locuri în care depozitul era condus de invalizi. Într-un alt loc, am găsit afacerea condusă de o sărmană femeie în vârstă, ţintuită la pat. Era o persoana foarte scumpă şi era o încântare să petreci o oră în compania dânsei, dar în ce fel ar fi putut conduce depozitul? Îmi amintesc că a fost ţintuită la pat trei ani. Cineva ar fi putut să treacă ani de zile pe langă uşa ei, fără să ştie că putea intra în posesia tractatelor sau a cărţilor. Nu exista niciun magazin, nicio reclamă, niciun tractat expus în vitrină.

Acesta nu este un caz izolat, altfel l-aş fi trecut sub tăcere. În multe oraşe mari, există într-o cameră obscură, de pe o străduţă lăturalnică, câteva tractate legate împreună, în praf şi într-o dezordine deranjantă.

În aceste circumstanţe, aş vrea să ştiu cine ar achiziţiona tractate? Cu siguranţă, marea majoritate nu ar face-o. Şi aceasta, pentru că în multe locuri există un faliment deplorabil în comparaţie cu lucrarea interesantă şi valoroasă de a conduce un depozit. Cum putem ajunge cel mai bine la oamenii pentru care s-au pregătit cărţile şi tractatele? Eu cred că prin expunerea cărţilor şi tractatelor de vânzare, în vitrina unui magazin, acolo unde acest lucru este posibil, astfel încât oamenii să le vadă atunci când trec pe stradă, să intre şi să cumpere ce doresc. Multe suflete au fost atinse în felul acesta. Mulţi, nu mă îndoiesc, au fost mântuiţi şi binecuvântaţi prin intermediul tractatelor pe care le-au văzut în vitrina unui magazin sau aranjate pe rafturi. Dar acolo unde nu există această oportunitate, sala de întâlnire a adunării este locul ideal pentru depozitul de tractate.

Există, în mod evident, o cerere reală pentru un depozit în fiecare oraş mare, care să fie condus de o persoană cu înţelepciune şi cu obiceiuri de afaceri sănătoase, capabil să vorbească persoanelor despre tractate şi să le recomande pe cele potrivite celor însetaţi de adevăr. În felul acesta se poate face mult bine. Creştinii din oraş ar şti unde să meargă pentru tractate, nu numai pentru lectura personală, ci şi pentru distribuirea lor generală. Cu siguranţă, dacă un lucru merită făcut, atunci merită făcut bine; iar dacă acest lucru nu merită luat în considerare, atunci nu ştim ce ar merita.

Depozitul de tractate trebuie început ca o lucrare directă pentru Hristos. Sunt convins că acolo unde lucrarea este începută astfel şi continuată cu energie, zel şi integritate, Domnul va fi proprietarul şi El o va face o binecuvântare. Oare nu există nimeni care să înceapă această lucrare valoroasă de dragul lui Hristos şi nu de dragul unui salariu? Oare nu este nimeni care să înceapă prin credinţa simplă, privind la Dumnezeul cel viu?

Aici este rădăcina problemei. Şi în cazul acestei ramuri a lucrării, ca şi în oricare altă ramură, avem nevoie de cei care se încred în Dumnezeu şi se leapădă de ei înşişi. Mi se pare că am câştiga mult dacă depozitele de tractate şi-ar ocupa adevărata poziţie şi dacă ar fi văzute ca parte integrantă a lucrării de evanghelizare. Ar trebui începute în responsabilitate faţă de Domnul şi continuate în energia credinţei în Dumnezeul cel viu. Fiecare sferă a lucrării de evanghelizare - depozitul, predicarea, şcoala duminicală, trebuie abordată în această manieră. Este foarte bine să avem părtăşie cordială în toată slujba noastră, dar dacă aşteptăm părtăşie şi cooperare pentru a începe o lucrare ce intră în responsabilitatea personală, cât şi în cea colectivă, vom rămâne mult în urmă sau lucrarea nu va fi făcută deloc.

Voi avea ocazia să mă refer într-un mod mai detaliat la acest punct, atunci când voi dezbate subiectul referitor la predicare şi la şcoala duminicală. Tot ceea ce doresc acum este să spun faptul că depozitul de tractate este una dintre sferele importante ale lucrării de evanghelizare. Ar fi un mare câştig dacă acest lucru ar fi înţeles deplin şi profund de prietenii noştri. Trebuie să-ţi mărturisesc că simţul meu moral a fost deseori ofensat grav de stilul rece şi comercial folosit pentru a se vorbi despre publicarea şi vânzarea cărţilor şi a tractatelor, un stil ce se potriveşte unei afaceri comerciale, dar care este foarte jignitor atunci când este adoptat şi folosit în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu.

Susţin în mod deplin că o administrare corectă a unui depozit, necesită obiceiuri bune şi sănătoase de afaceri, precum şi principii corecte de afaceri. În acelaşi timp însă, sunt convins că depozitul de tractate nu îşi va ocupa adevăratul loc, nu va oferi adevărata idee, nu îşi va atinge scopul dorit până când nu este ferm aşezat pe baza sfântă şi văzut ca parte integrantă a celei mai glorioase lucrări la care suntem chemaţi — lucrarea de evanghelizare activă, făcută cu sinceritate şi perseverenţă.

Această lucrare trebuie începută în sensul responsabilităţii faţă de Hristos şi cu energia credinţei din Dumnezeul cel viu. Nu este potrivit ca o adunare de credincioşi sau o persoană bogată, să ridice un protejat ineficient şi să-i încredinţeze unui asemenea om conducerea unei astfel de afaceri, pentru ca el să aibă din ce trăi. Este mare binecuvântare ca toţi să aibă părtăşie în lucrare, dar sunt deplin convins că lucrarea trebuie începută ca o slujbă pentru Hristos, să fie continuată în dragoste pentru suflete şi cu un interes real pentru răspândirea adevărului; şi unde se va întâmpla aşa, putem să ne încredem liniştiţi că Dumnezeu va purta de grijă servitorilor Săi dragi.

Scrisoarea 6 - Responsabilitatea individuală

Într-unele din scrisorile anterioare ale acestei serii, m-am oprit asupra importanţei vitale pe care o are predicarea Evangheliei făcută cu credincioşie, constanţă şi cu zel - o lucrare distinctă de evanghelizare, făcută în energia dragostei faţă de sufletele preţioase şi care are ca scop gloria lui Hristos - o lucrare ce îi are în vedere exclusiv pe cei neconvertiţi, fiind diferită de lucrarea de învăţătură, de încurajare sau de studiu biblic care se desfăşoară în mijlocul adunării. Nu este nevoie să menţionez că toate acestea au importanţă egală în gândurile Domnului nostru Hristos.

Referindu-mă din nou la acest subiect, doresc să îţi atrag atenţia asupra unui aspect care mi se pare că are nevoie de clarificare pentru unii din prietenii noştri. Mă întreb dacă ne este clar aspectul reponsabilităţii individuale în lucrarea Evangheliei. Sunt de acord bineînţeles, că învăţătorul sau cel care prezintă un studiu, sunt chemaţi să-şi exercite propriile daruri într-o mare măsura pe acelaşi principiu ca şi evanghelistul, şi anume responsabilitatea personală faţă de Hristos, şi că adunarea nu este responsabilă pentru slujbele lor individuale; numai dacă el dă o învăţătură greşită, adunarea este chemată să ia măsuri.

Dar interesul meu este legat de lucrarea evanghelistului, iar el trebuie să facă această lucrare în afara adunării. Sfera lui de acţiune este lumea largă: „Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la toată creaţia”(Marcu 16:15 bookmark document). Aceasta este sfera, şi acesta este obiectul evaghelistului: „toată lumea” şi „toată creaţia”. El trebuie să iasă din sânul adunării, şi să se întoarcă încărcat cu o recoltă de aur. Fără îndoială, el continuă să meargă înainte în energia credinţei personale în Dumnezeul Cel viu şi pe terenul responsabilităţii personale faţă de Hristos. Adunarea nu este responsabilă pentru felul în care el îşi desfăşoară lucrarea. Adunarea este chemată fără îndoială la acţiune, atunci când evanghelistul aduce roadele lucrului său sub formă de suflete, mărturisind că au fost convertite şi dorind să fie primite în părtăşie la masa Domnului. Dar acesta este un alt lucru şi trebuie ca distincţia să fie clară. Evanghelistul trebuie lăsat liber şi pentru aceasta mă lupt eu; el nu trebuie să fie îngrădit de anumite reguli şi principii. Sunt multe lucruri pe care un evanghelist cu inimă mare se va simţi absolut liber să le facă, lucruri care nu ar părea potrivite judecăţii spirituale şi sentimentelor unora din adunare, dar având în vedere faptul că nu încalcă niciun principiu fundamental sau vital, asemenea persoane nu au dreptul să i se opună.

Atunci când folosesc expresia „judecată spirituală şi sentimente”, am în vedere cea mai înaltă opinie asupra cazului şi îl tratez pe cel care obiectează cu cel mai mare respect. Cred că lucrul acesta este nu numai drept, ci şi corect. Orice om sincer are dreptul la sentimente şi judecată proprii, ca să nu mai vorbesc de conştiinţă, care trebuie să fie tratată cu tot respectul cuvenit. Există însă pretutindeni, din nefericire, oameni cu minte îngustă care obiectează la orice nu se potriveşte concepţiilor lor, oameni care cu drag l-ar obliga pe evanghelist să acţioneze conform gândirii lor.

Aceasta este o mare greşeală. Evanghelistul ar trebui să-şi urmeze calea netedă a chemării sale, neţinând cont de asemenea îngustimi şi amestecuri. El ar putea să fie absolut liber să adopte un stil de a vorbi şi un mod de a lucra cu totul nepotrivit în cadrul adunării. Să luăm, de exemplu, problema cântărilor. Evanghelistul s-ar putea să se simtă absolut liber să folosească imnuri sau cântări de evanghelizare care nu se potrivesc deloc pentru adunare. În definitiv, el „cântă” Evanghelia cu acelaşi scop cu care o predică, şi anume: să atingă inima păcătosului. El este la fel de gata să cânte „vino”, ca şi să o predice.

Dar cineva ar putea obiecta: „Îndemnându-i pe oameni să cânte imnuri, nu există pericolul conducerii acestora într-o poziţie greşită?” Fără îndoială că există un pericol în acesta, ca şi în orice altceva. Dar evanghelistul inteligent nu apelează la cei neconvertiţi ca să cânte; dimpotrivă, îi avertizează să nu o facă. Şi foarte des se întâmplă să fie făcută o lucrare solidă în conştiinţă, în legătura cu aceste cuvinte de avertizare rostite în timpul cântării. Şi aceasta deoarece, binecuvântat să fie Numele Lui, Duhul Sfânt are o perspectivă mai largă decât a noastră şi gândurile şi căile Lui nu sunt gândurile şi căile noastre.

Aceasta este opinia pe care o am asupra acestui subiect de mulţi ani, deşi nu sunt sigur dacă va fi înţeleasă pe deplin de mintea ta spirituală. Mă înspăimântă faptul că ne găsim în pericolul de a aluneca în falsa noţiune a creştinătăţii de „stabilire a unei cauze” şi de „înfiinţare a unei organizaţii”. Prin urmare, cele patru ziduri între care adunarea se întâlneşte sunt privite de mulţi ca o „capelă”, iar evanghelistul care se întâmplă să predice acolo este privit ca un „slujitor al capelei”.

Trebuie să ne ferim cu multă atenţie de toate aceste lucruri, dar scopul pentru care eu le menţionez acum este pentru a clarifica predicarea Evangheliei. Adevăratul evanghelist nu este slujitorul vreunei capele, nici reprezentantul unei congregaţii sau al unei organizaţii, nici agentul plătit al unei societăţi. Nu, el este ambasadorul lui Hristos, mesagerul unui Dumnezeu al dragostei, crainicul veştilor de bucurie. Inima lui este plină de dragoste pentru suflete. Buzele lui sunt unse de Duhul Sfânt. Cuvintele lui sunt înveşmântate cu putere cerească. Lăsaţi-l în pace! Nu-l îngrădiţi cu regulile şi regulamentele voastre! Lăsaţi-l să se dedice lucrării şi Stăpânului său!

Mai mult decât atât, să ai în vedere că Biserica lui Dumnezeu îşi poate permite o platformă sau un amvon îndeajuns de larg pentru tot felul de lucrători, având orice stil posibil de lucru, cu o singură condiţie: temelia adevărului să nu fie afectată. Este o greşeală fatală să cauţi să aduci pe oricine şi orice la un punct mort. Creştinismul este o realitate vie şi divină. Slujitorii lui Hristos sunt trimişi de El şi sunt responsabili faţă de El. „Cine eşti tu care judeci pe slujitorul altuia? Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade” (Romani 14:4 bookmark document).

Trebuie să ne gândim în mod serios la aceste lucruri, dacă nu vrem ca binecuvântata lucrare de evanghelizare să fie întinată de mâinile noastre.

Înainte de a încheia această scrisoare doresc să mă refer la încă un punct, care a fost destul de mult disputat în anumite cercuri. Este vorba despre ceea ce a primit numele de „responsabilitatea predicării”. Ce mulţi prieteni de-ai noştri sunt şi au fost necăjiţi de această problemă! De ce? Sunt convins că datorită neînţelegerii adevăratei naturi, adevăratului caracter, şi a sferei lucrării de evanghelizare. De aceea au apărut anumite persoane care s-au luptat ca predicarea de duminică după-amiază să fie lăsată deschisă. „Deschisă faţă de ce?” Aceasta e întrebarea. În mult prea multe cazuri s-a dovedit a fi „deschisă” unui fel de a vorbi cu totul nepotrivit faţă de mulţi care se găseau prezenţi, sau care au fost aduşi de prieteni şi care aşteptau să audă o Evanghelie clară, plină de pasiune şi completă. În asemenea ocazii, prietenii noştri au fost dezamăgiţi, iar cei neconvertiţi n-au înţeles aproape deloc însemnătatea slujbei. Cu siguranţă că nu ne dorim astfel de lucruri. Şi ele nu s-ar întampla dacă oamenii ar discerne cel mai simplu lucru posibil şi anume diferenţa între toate întâlnirile în care slujitorii lui Hristos îşi exercită slujba fiind responsabili în mod personal, şi toate întâlnirile care sunt pur şi simplu strângeri ale adunării, fie pentru cina Domnului, pentru rugăciune, sau pentru oricare alt scop.

Scrisoarea 7- Şcoala duminicală

Datorită nevoii de spaţiu, am fost obligat să închei ultima mea scrisoare, fără ca să ating subiectul şcolii duminicale. Trebuie cu toate acestea să dedic o pagină sau două, unei ramuri a lucrării care a ocupat un loc mare în inima mea timp de treizeci de ani. Aş găsi seria aceasta incompletă, dacă acest subiect ar rămâne neatins.

Unii s-ar putea întreba cât de mult poate fi văzută şcoala duminicală ca o parte integrală a lucrării de evanghelizare. Pot să spun că eu mă raportez la ea doar în lumina aceasta. O văd ca pe o ramură mare şi foarte interesantă a lucrării de evanghelizare. Administratorul şi profesorul şcolii duminicale sunt lucrători în câmpul larg al Evangheliei, la fel ca şi evanghelistul sau predicatorul Evangheliei.

Sunt total conştient că şcoala duminicală diferă ca subiect de o predicare obişnuită a Evangheliei. Nu este construită în acelaşi fel sau condusă într-o manieră asemănătoare. Există, dacă pot să spun astfel, o unitate a părintelui, a profesorului şi a evanghelistului în persoana lucrătorului de la şcoala duminicală. Pentru moment el ia locul părintelui, caută să facă slujba unui profesor, dar ţinta lui este scopul evanghelistului, scopul acela de mare preţ, mântuirea sufletelor micuţilor preţiosi încredinţaţi responsabilităţii sale. În ceea ce priveşte modul în care el îşi atinge scopul - detaliile lucrului său - diversele metode pe care el le foloseşte, acestea intră în responsabilitatea sa.

Sunt în temă cu obiecţia împotriva şcolii duminicale, pe motivul tendinţei ei de a se amesteca în educaţia parentală sau familială. Trebuie să mărturisesc că eu nu văd nicio putere în această obiecţie, oricare ar fi ea. Adevărata preocupare a şcolii duminicale nu este să înlocuiască instrucţia părinţilor, ci să o ajute acolo unde există, sau să suplinească lipsa ei acolo unde nu există. Sunt, aşa cum tu şi eu ştim, sute de mii de copii dragi care nu primesc niciun fel de instrucţie părintească. Mii dintre ei nu au părinţi şi alte mii au părinţi care mai bine nu ar exista. Priveşte la mulţimile care se întind prin staţiile, aleile şi curţile marilor noastre oraşe, care cu greu se ridică deasupra unei existenţe animalice - mulţi dintre ei părând mici demoni încarnaţi.

Cine se poate gândi la aceste suflete preţioase fără ca să-şi dorească o inimă blândă, prietenoasă, dăruită de Dumnezeu pentru toţi adevăraţii lucrători de şcoală duminicală şi o dorinţă pentru mai multă pasiune şi energie în această lucrare atât de binecuvântată?

Am spus adevăraţi lucrători de şcoală duminicală pentru că mă tem că mulţi din cei care se angajează în lucrare, nu sunt adevăraţi, nu sunt reali, nu se potrivesc. Mulţi, mi-e teamă, încep lucrarea ca pe o mică lucrare religioasă la modă, potrivită membrilor tineri din comunităţile religioase. Mulţi, de asemenea, o văd ca un fel de compensaţie pentru o săptămână de îngăduinţă proprie, nebunie şi spirit lumesc. Toate persoanele de acest fel sunt de fapt o piedică, mai degrabă decât un ajutor, acestei slujbe sfinte.

Apoi, sunt mulţi care îl iubesc pe Cristos cu sinceritate, şi doresc să-L slujească la şcoala duminicală, dar care nu se potrivesc pentru această lucrare. Le lipseşte tactul, energia, ordinea şi autoritatea. De asemenea, nu au acea putere de a se adapta copiilor şi de a angaja inimile lor tinere, lucru esenţial pentru un lucrător de şcoală duminicală.

Este o mare greşeală să presupui că oricine se găseste inactiv pe piaţa muncii, e potrivit să înceapă în această ramură particulară a lucrării creştine. Dimpotrivă, este nevoie de o persoană care să fie deplin potrivită de Dumnezeu pentru aceasta. Şi dacă se ridică întrebarea: «Cum vom putea vreodată avea lucrători potriviţi pentru această ramură a serviciului evanghelic?» voi răspunde: În acelaşi fel în care sunteţi aprovizionaţi în oricare alt domeniu: prin rugăciune fierbinte, perseverentă şi plină de credinţă.

Sunt deplin convins că dacă cei credincioşi s-ar lăsa mai mult cercetaţi de Duhul lui Dumnezeu pentru a simţi importanţa şcolii duminicale, dacă măcar ar putea înţelege gândul despre aceasta, la fel ca şi despre depozitul de tractate şi predicarea, ambele parte din cea mai glorioasă lucrare la care suntem chemaţi în aceste zile de sfârşit ale istoriei creştinismului; dacă ei ar fi mai pătrunşi de importanţa naturii evanghelistice şi de obiectul cu care se ocupă şcoala duminicală, ar fi cu mult mai insistenţi şi fierbinţi în rugăciune, fie în camera lor, fie în adunarea publică, pentru ca Domnul să ridice în mijlocul nostru un grup de lucrători pentru şcoala duminicală, având inimi întregi, devotate şi fierbinţi pentru aceasta.

Aceasta este lipsa, şi fie ca Dumnezeu, în mila Sa abundentă, să o suplinească! El poate şi cu siguranţă doreşte acesta. El trebuie să fie aşteptat, şi Lui trebuie să I se ceară, pentru că «El răsplăteşte pe cei care-L caută»(Evrei 11:6). Cred că avem multe motive de mulţumire şi laudă pentru tot ce s-a făcut în şcolile duminicale în ultimii ani. Îmi aduc aminte de timpul când mulţi din prietenii noştri păreau să treacă cu vederea în întregime această ramură a lucrării. Chiar şi acum mulţi o tratează cu indiferenţă, slăbind mâna şi descurajând inimile celor angajaţi în lucrare.

Nu vreau să mă opresc asupra acestui aspect, deoarece tema mea este şcoala duminicală şi nu cei care o neglijează sau i se opun. Îl binecuvîntez pe Dumnezeu pentru ceea ce văd ca o încurajare. Am fost de multe ori peste măsură de înviorat şi încântat văzându-i pe unii din

cei mai bătrâni prieteni ridicându-se de la masa Domnului lor şi începând să aranjeze băncile pe care micuţii dragi urmau să fie aşezaţi în curând pentru a auzi dulcea povestea de dragoste a Mântuitorului. Şi ce poate fi mai plin de dragoste, mai sensibil, sau chiar mai potrivit moral pentru aceia care de abia şi-au adus aminte de dragostea care caută, în moartea Mântuitorului, decât să caute chiar şi prin aranjarea băncilor să ducă mai departe cuvintele Lui pline de viaţă: «Lăsaţi copilaşii să vină la Mine!» (Matei 19:14).

Aş dori să adaug mult mai mult la felul lucrării în cadrul şcolii duminicale, dar poate că este la fel de bine ca fiecare lucrător să se îndrepte spre Dumnezeul Cel Viu pentru sfat şi ajutor în legătură cu detaliul acesta. Trebuie totdeauna avut în vedere că şcoala duminicală, la fel ca şi depozitul de tractate şi predicarea, este în întregime o lucrare cu responsabilitate individuală. Acesta este un punct foarte important, şi acolo unde este înţeles pe deplin şi unde este o adevărată pasiune în inimă şi claritate a vederii, cred că modul particular de lucru nu va întâmpina mari dificultăţi. O inimă mare şi un scop fixat de a duce mai departe marea lucrare şi de a împlini glorioasa misiune dată fiecăruia dintre noi, ne va elibera de influenţa lipsită de putere a piedicilor şi prejudecăţilor, acelor nefericite obstacole faţă de tot ce este scump şi de natură bună.

Fie ca Dumnezeu să-Şi reverse binecuvântarea Sa peste toate şcolile duminicale: peste copii, peste profesori şi peste administratori! Fie ca El de asemenea să binecuvânteze pe toţi cei angajaţi în orice alt fel, în instruirea celor tineri! Fie ca El să învioreze şi să încurajeze duhurile lor, dându-le să culeagă mulţi snopi de aur în propriul teritoriu aflat pe gloriosul şi măreţul câmp al Evangheliei!

clickbible.org